

[Socialministeren.]

og for i videst muligt Omfang at faa Sagkundskaben med sig, inden Afgørelsen træffes, at man giver saadanne Bestemmelser, som man finder paa alle andre Omraader, hvor det offentlige maa gribe ind. Derfor tror jeg, at den ærede Ordfører i Virkeligheden ikke er nær saa forskrækket over denne Bestemmelse, som han lod til at være. Naar det er i hans egen Interesse, generer det ærede Medlem sig ikke for at forsyne Regeringen med en hel Række Kommissioner og Organisationer, som den skal høre, inden den handler. At det var i hans Interesse i Dag at glemme Ministeren for Handel og Industri, som jeg i og for sig betragter som den reelt vigtigste paa dette Omraade, det forstaar jeg nok, men det forandrer ikke Bestemmelserne i Lovforslaget.

Den ærede Ordfører for Venstre var ogsaa i høj Grad imod, at man ved Lov ordnede Lønningsforhold for Lærlinge. Han var i endnu højere Grad imod, at en saadan Ordning, hvis den i øvrigt skulde træffes, blev truffet af Ministeren, og han var i allerhøjeste Grad imod, at Ministeren skulde raadføre sig med et Rigsdagsudvalg. Hvis det nu kun var det sidste, det drejede sig om, skulde jeg naturligvis gerne stryge Rigsdagsudvalget, for det er ikke for min Fornøjelses Skyld, at Ministeren skulde forhandle med et Rigsdagsudvalg paa 8 Medlemmer. Jeg ser, at den ærede konservative Ordfører smiler anerkendende; han ved fra Valutaudvalget, hvor lidt fornøjeligt det er at forhandle med et Udvalg paa 8 Medlemmer. Det er jeg altsaa meget villig til at stryge. Naar jeg har taget det med, er det netop for at sikre Befolkningen og Rigsdagen imod, at der fra Ministerens Side skulde begaas Vilkaarligheder paa dette Omraade, hvis f. Eks. en socialdemokratisk Minister skulde være tilbøjelig til at fastsætte Lærlingelønnen for højt, saaledes at Fagene ikke kunde bære den — ja, her tænker jeg ikke paa mig selv, for jeg har ikke nogen Tilbøjelighed til at lade mig paavirke af andet end saglige Motiver, men der kunde jo komme en anden, som havde det. Derfor har jeg sagt: Ogsaa her skal jeg vise Oppositionen det Hensyn at give den størst mulig Garanti for, at det er det saglige Resultat, vi faar frem. Jeg har da foreslaaet denne Ordning, og den har som Analogi en Bestemmelse om Fastsættelse af Sygekassegrænserne, ifølge hvilken Ministeren skal føre en tilsvarende Forhandling med et Rigsdagsudvalg. Den ærede Ordfører for det konservative Parti kunde ikke forstaa Ordene „bistaa Mini-

steren“, maaske ud fra den Erfaring, at et saadant Udvalg oftest generer Ministeren i Stedet for at bistaa ham. Men det er altsaa min Hensigt, at dette Udvalg skal *bistaa* Ministeren.

Den ærede konservative Ordfører hævdede dernæst, at man ikke kunde fastlægge saadanne Lønningsvilkaar, navnlig i disse urolige Tider, 3 Aar frem i Tiden. Nej, det er naturligvis rigtigt, at man ikke kan sige nu, at Lønnen vil blive den samme om 3 Aar, men man kunde f. Eks. have en Prisregulator, man kunde fastsætte nærmere Bestemmelser for en Regulering, ligesom man gør det ved Sygekassegrænserne; det fandt man nok ud af, hvis Udvalget virkelig vilde *bistaa* Ministeren.

Det lyder svært godt og er ogsaa overordentlig godt ment, naar den ærede Ordfører for Venstre siger, at paa alle disse Punkter er det sundere at overlade Lønnens Fastsættelse til Forhandling mellem Parterne. Det er et Synspunkt, som vil blive underskrevet af alle dem, der skal fastsætte Lønningerne, men et Synspunkt, man er mindre tilbøjelig til at godkende fra den Side, der skal have Lønningerne, naar Virkeligheden er den, at den enkelte Lærling er saa svag i Forholdet overfor Mesteren, som Tilfældet er. Forældre og Værger maa løbe rundt for at faa deres Dreng, eventuelt ogsaa Pige, anbragt i Lære eller Plads, og det er saa kønt at sige, at det er sundest at overlade de to Parter at bestemme, hvor meget den unge Dreng og den unge Pige skal have for Arbejdet, naar man samtidig ved, at Forældrene, der for største Delen sidder i meget smaa Kaar, er himmelhenrykte, hvis de overhovedet kan faa Barnet anbragt. Nej, det drejer sig her om Samfundsspørgsmaal; det er sundest, at Samfundsmagten ser paa, om der nu betales det, som er rimeligt og forsvarligt; og det er det, Forslaget efter min Mening gaar ud paa.

Den ærede Ordfører for Venstre naaede saa til § 6, og her fastslog han — idet han i øvrigt ogsaa udviste sin Sagkundskab med Hensyn til Erindringen om, paa hvilke Punkter det radikale Parti i Aarens Løb havde haft en anden Opfattelse end den, Forslaget giver Udtryk —, at det radikale Parti endelig havde faaet Bugt med mine revolutionære Tilbøjeligheder; her var det mig, der havde bøjet mig. Jeg vilde saa forfærdelig gerne sige noget venligt om det radikale Parti ogsaa paa dette Omraade, men det er mig umuligt, for jeg har slet ikke forhandlet med det radikale Parti om det Spørgsmaal, da jeg udarbejdede § 6.